

REPUBLIKA H^R
VISOKI UPRAVNI SUD REP
Z A G R I
Frankopans

U

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	13.3.2020. 10:45:45	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/17-01/125	376-08	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-20-4	spis	0

slobni broj: UsII-161/19-7

Σ E

d2448034

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda, Biserke Kalauz, predsjednice vijeća, Gordane Marušić-Babić i dr. sc. Sanje Otočan, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa [] [] po generalnoj punomoći Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, uz sudjelovanje zainteresirane stranke Grada Umaga, Ulica G. Garibaldi 6 kojeg zastupa opunomoćenik odvjetnik [] radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i određivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 9. siječnja 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/54, urbroj: 376-10-19-12 od 17. siječnja 2019. godine.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. Zagreb, Radnička cesta 21, da zainteresiranoj osobi Gradu Umagu naknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

III. Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđuje se da je Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT) infrastrukturni operator i ima pravo na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada Umaga na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) koristiti ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI (točka I izreke rješenja).

U točki II izreke rješenja utvrđuje se da HT infrastrukturni operator ima pravo puta na nekretninama u vlasništvu Grada Umaga na kojima ima izgrađen EKI.

U točki III izreke rješenja navodi se da HT infrastrukturni operator ima pravo puta na nekretninama na području Grada Umaga na kojima je izgrađen EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koristi ih za pristup, postavljanje korištenje i održavanje svoje EKI.

U točki IV izreke rješenja navodi se, da količinu EKI iz ovog rješenja čine trase kabelske kanalizacije elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedenih u Elaboratu.

U točki V izreke rješenja utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojima se nalazi EKI sukladno

evidenciji zemljišno-knjižnog odjela Buje, Općinskog suda u Pazinu, podredno Odjela za katastar nekretnina Buje, primjenom Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta.

U točki VI izreke rješenja utvrđuje se da Grad Umag ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 27. siječnja 2017.

U točki VII izreke rješenja, obvezuje se HT da u roku od 8 dana od primitka rješenja utvrdi iznos i obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz rješenja te obračun sa svim podacima dostavi HAKOM-u i Gradu Umagu.

U točki VIII izreke rješenja, obvezuje se HT u roku od 10 dana od primitka rješenja, platiti Gradu Umagu naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu i drugu godinu a svaku sljedeću godišnju naknadu, platiti u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena.

U točki IX izreke rješenja obvezuje se Grad Umag omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu iz svih zakonom propisanih razloga. U navodima tužbe analizira sadržaj predmetnog rješenja tuženika te prigovara, da rješenjem nije utvrđeno, koje su čestice u vlasništvu Grada Umaga. Time je tužitelj povrijedio odredbu članka 28. stavak 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14., 72/17. – u daljnjem tekstu: ZEK). Na nerazvrstanim cestama nije moguće zasnovati drugo pravo osim prava služnosti i pravo građenja, sukladno Zakonu o cestama, članku 101. stavak 2. Sve da je tužitelj i obvezan plaćati naknadu za pravo puta za nerazvrstane ceste, nije utvrđeno koje su to čestice koje Grad prezentira kao nerazvrstane ceste, da li se uopće radi o nerazvrstanim cestama i u kojim česticama nekretnina. Nije utvrđeno da se radi o toj vrsti nekretnina, o čemu je mišljenje zauzeo i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u svojoj presudi poslovni broj: UsII-8/17. Tuženik obvezu utvrđivanja visine naknade, prenosi na tužitelja, bez da je utvrdio čestice, koje su u vlasništvu Grada Umaga. Prema odredbi članka 102. Zakona o cestama, izričita je obveza općina i gradova, da usklade stvarno stanje sa zemljišno knjižnim stanjem, i da izvrše evidentiranje nerazvrstanih cesta u katastru, shodno tome i u zemljišnim knjigama i pribave odgovarajuće izmjere za potrebe usklađivanja stvarnog stanja. Grad je bio dužan to učiniti i sukladno članku 224. Zakona o zemljišnim knjigama, što sve nije učinjeno u ovom upravnom postupku, niti je poznato o kojim česticama nekretnina je riječ, a smatraju se nerazvrstanim cestama. U upravnom postupku iz utvrđenog činjeničnog stanja, ne proizlazi da bi Grad Umag bio vlasnik čestica nekretnina označenih kao nerazvrstane cesta, a koje se i ne navode, već je tužitelj obvezan da sam utvrdi visinu naknade za pravo puta, i to za neoznačene ceste i neoznačen EKI. Ovakvo rješenje tuženika nije zakonito i protivno je svim načelima Zakona o općem upravnom postupku. Predlaže stoga da Sud tužbu usvoji i poništi rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da je pogrešan stav tužitelja da se na nerazvrstanim cestama ne može zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja te u tom pravcu ističe stajalište ovoga Suda izraženo u presudama primjerice UsII-166/18 u kojoj je navedeno da se članak 101. Zakona o cestama, na koji se poziva tužitelj odnosi na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i pravo na naknadu koja je propisana Zakonom o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK) kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Dodatno, a također prema stavu suda iz navedene presude odredbom članka 6. stavka 2. točke e.) Pravilnika, naknada za pravo puta se obračunava i za ceste iz čega proizlazi da se ova obveza odnosi i na ceste na kojima se nalazi EKI tužitelja. Nadalje ističe kako je presudom UsII-8/17 sud istaknuo da zemljišno knjižno stanje nije jedino relevantno u postupku dokazivanja prava vlasništva na nerazvrstanim

cestama koje su Zakonom o cestama, ex lege, postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave na čijem području se nalaze te za utvrđivanje nositelja prava vlasništva na nerazvrstanoj cesti potrebno utvrditi da je riječ upravo o toj vrsti nekretnine. U osporavanom rješenju tuženik je upravo tako postupio te u točki I izreke tog rješenja utvrdio da su nerazvrstane ceste na kojima tužitelj ima pravo puta i obvezu plaćanja naknade za pravo puta nekretnine navedene u javnim ispravama o kojima zainteresirana osoba vodi službenu evidenciju – Potvrda Istarske županije Grada Umaga, Upravnog odjela za izgradnju i održavanje, klasa: 344-01/14-01/01, urbroj: 2105/05-07/07-18-19 od 11. prosinca 2018. i Potvrda Istarske županije, Grada Umaga, Upravnog odjela za izgradnju i održavanje, klasa: 344-01/14-01/01, urbroj: 2105/05-07/07-18-22 od 11. prosinca 2018. Isto tako ističe da tužitelj tijekom provođenja upravnog postupka nije osporavao navedene Potvrde, a tužbenim navodima koji su općenite naravi nije doveo u sumnju istinitost podataka koje navedene Potvrde sadrže u pogledu točno određenih nekretnina. Potvrdu kojom se dokazuju podaci o vlasništvu nerazvrstanih cesta sud je priznao u presudi poslovni broj: UsII-327/18. Slijedom iznijetog predlaže da se tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Zainteresirana osoba Grad Umag u odgovoru na tužbu osporava tužbene navode. Prigovore u tužbi smatra neosnovanim, jer je nadležno tijelo izdalo potvrdu o službenoj evidenciji, u skladu sa podacima te evidencije da se radi o nekretninama u vidu nerazvrstanih cesta na području Grada Umaga. Poziva se na presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, koje navodi, te citira djelomično ulomke iz označenih presuda, o stjecanju prava vlasništva. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan te navodi troškove sastava odgovora na tužbu u iznosu od 3.125,00 kn, uključen PDV.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Postupak koji je prethodio upravnom sporu pokrenut je po zahtjevu zainteresirane osobe u smislu članka 28. stavka 6. ZEK-a radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Postupajući po zahtjevu zainteresirane osobe tuženik je kao nadležno tijelo u smislu članka 12. stavka 1. točke 11. ZEK-a donio osporeno rješenje.

Odredbom članka 28. stavka 6. ZEK-a propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a, te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Prema članku 27. stavku 1. ZEK-a operatori javnih komunikacijskih mreža imaju pravo infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba, u skladu s tim Zakonom i posebnim propisima.

Odredbom članka 29. ZEK-a u stavku 1. je propisano da se za pravo puta na općem dobru na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovog Zakona, plaća naknada za pravo puta iz članka 28., a izračun visine naknade te način plaćanja naknade propisuje se pravilnikom koji donosi Vijeće agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Prema stavku 2. toga članka naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske te jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprava plaća se godišnje po m² koje se upotrebljava za elektroničku

komunikacijsku infrastrukturu iz članka 27. stavka 5. ovog Zakona, a utvrđuje se jednoznačno za pojedinu vrstu nekretnina ili za opće dobro, na cijelom području Republike Hrvatske

U provedenom postupku prema stanju spisa razvidno je da je tuženik u postupku povodom zahtjeva zainteresirane osobe utvrdio sve odlučne činjenice u smislu odredaba ZEK-a te odluku o zahtjevu donio na temelju postojećih podataka, na koje se u obrazloženju poziva, kao i na temelju mjerodavnih propisa i sukladno pravnim stajalištima ovoga Suda izraženim u dosadašnjoj praksi.

U odnosu na prigovor tužitelja da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer nije nedvojbeno utvrdio o kojim i kakvim cestama je riječ, ističe se da se tuženik osnovano poziva na odredbe Zakona o cestama kojim je u odredbi članka 101. stavak 1. propisano da je nerazvrstana cesta javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi. Slijedom toga prema odredbi Zakona o cestama nerazvrstane ceste su ex lege postale vlasništvo jedinica lokalne samouprave pri čemu je upis u zemljišne knjige deklaratorne naravi. Pritom valja istaknuti da se u konkretnoj situaciji radi o nekretninama koje su u naravi javne površine i kojima upravlja zainteresirana osoba, stoga su prema ocjeni ovoga Suda pravilno uzete u obzir potvrde Istarske županije, Grada Umaga, Upravnog odjela za izgradnju i održavanje. Navedene potvrde utvrđuju da se radi o katastarskim česticama koje su nerazvrstane ceste na području grada a koje su stečene ex lege, pa je pravilno zaključio tuženik da zemljišnoknjižno stanje nije jedino relevantno, jer se radi o javnom dobru kojim zainteresirana osoba upravlja u okviru obavljanja komunalne djelatnosti. Stoga je nesporno da se radi o javnom interesu i javnom dobru u općoj uporabi. Takvo stajalište izraženo je već u ranijim presudama ovoga Suda.

Slijedom navedenog proizlazi da je postupak koji je prethodio donošenju rješenja tuženika pravilno proveden, a osporeno rješenje je donijeto na temelju važećih propisa i valjano obrazloženo, pa se prigovori tužitelja ne mogu ocijeniti osnovanim.

S obzirom na navedeno trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odlučiti kao pod točkom I. izreke.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima i na temelju Tarifnog broja 23 točka 1. i Tarifnog broja 52. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu uvećan za PDV.

Odluka o objavi presude (točka III. izreke presude) temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 9. siječnja 2020.

Predsjednica vijeća
Biserka Kalauz, v.r.

Za točnost otpravka³ - ovlaštena službenik

Tanja Nemčić